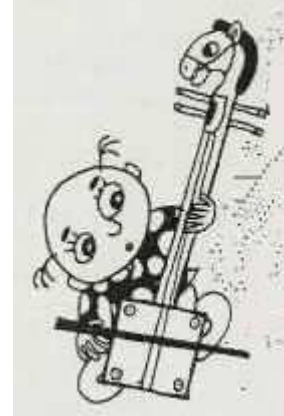

כינור בעל ראש סוס

מונגוליה

כפי שכולם יודעים, הפחד בלילה נעשה כפול. אולי לכן אומרים האנשים שצילי הכינור בעל ראש סוס מפחיד כל היצורים הרעים, ויתכן מאוד שזאת אמת. אולי לכן

כינור בעל ראש סוס מוחזק בבית במקום כבוד.

ואכן, הסמל של כל האנשים שחיים בגארים (אוהלי הנוודים המונגוליים) – המונגולים, הוא כינור בעל ראש סוס.

ערב אחד צילי כינור בעל ראש סוס נשמע בגאר. חמש אצבעות קטנות קפצו וגלגלו את המיתרים ומהם זרמה נגינה עתיקה, נהדרת, של כינור יקר אשר דורות נגנו בו.

הנגינה שרה כמו בורטו הזאב וגוו הצבי, והדהדה כמו פרסות סוסים הדוהרים בטייגה,

וכמו קריאות של אנשים אמיצים. הנגינה הזו הייתה העידוד היחיד של אם ובנה המפחדים בלילה חשוך.

האם דיברה אל בנה במילים של אבות קדומים, כאילו הורישה אותם לבנה. "אפילו מרחקים גדולים הם לא רחוקים לרוכב טוב, וסיכונים לא יתקיפו את כינור הסוס שמנגן נגינה יפה."

"אזי אתאמן עד שאוכל לעשות ניגון שמביא חיים" אמר הבן, והמשיך לנגן.

אך למרות שהנגינה הייתה מתוקה, היא עדיין לא חיה ממש. ובכל זאת הרוחות הרעות התרחקו והרוחות המגינות על אם ובנה התקרבו מעט.

הם, מסכנים, לא הרגישו שמפלצת ענק, יאסוגצ'ין, בעלת תשעה ראשים, ירדה על הגאר שלהם כמו ענן סערה ענק.

כי אם יש מי שצילי הכינור מפחידים, יש כאלה שהם מושכים אותם קרוב יותר. וכזו הייתה יאסוגצ'ין.

כאשר היא סובבה בלילה דרך האוויר החשוך,

צלילים של מנגינה מוזרה הגיעו לאוזניה. היא הרימה את תשעה ראשיה והקשיבה בכל הכוונים, ואז מיהרה אל הגאר שממנו יצאו הצלילים.

היא הביטה דרך החור דמוי הגלגל שבראש הגאר וראתה ילד קטן המחזיק בכלי נגינה בעל ראש סוס. הנגינה של הילד גרמה לו לשקוט והיא בקושי הרגישה את השחר המתקרב.

תשעה הראשים זמזמו ותשעה הזנבות שלה התנועעו מעל הגאר. אך פתאום טרפים כמו ציפורני נמר חדרו תחת רשת האוהל ותפסו את הילד המנגן, לפני שהספיק להוציא הגה. אחרי נישא מעלה ומטה בעולם חשוך, כמו בחלום, הילד מצא את עצמו, עם הכינור ביד, בתוך מערה ירוקה, זוהרת כמו שביל החלב. הוא הביט סביב ודמה שהוא נמצא במקום מכובד, כי יכול היה לראות תשעה דברים הנוצצים כמו אבני חן. בכל הנדודים דרך ההרים היפים של מולדתו, עוד לא ראה דברים דומים. הוא לא ידע להגיד האם הוא

על כדור הארץ או על כוכב לכת אחר. אחרי רגע נפתחה דלת נחושת ומישהו או משהו נכנס. זה היה יצור מפחיד, עם תשעה ראשים ותשעה זנבות, ארבעה ראשים של צבאים, חמישה של חיות פרא, מהם שניים של זאב ואיל, אחרים שלא יכול היה לזהות. ראשי הצבאים רעמו וראשי החיות האחרות נהמו וזעקו. הילד ניסה לסתום את אוזניו בידיים אך זה לא עזר. כאשר כבר לא ידע מה לעשות, התחיל שוב לנגן בכינורו והרעש פחת.

"הם רוצים נגינה עדינה של הכינור" חשב הילד.

תשעה הראשים נדו עם המנגינה כמו ענפי עץ. כשהוא פסק לנגן הם התחילו שוב לרעוש. אך כשהתחיל לנגן שוב, קולם נעשה שקט ועדין.

לאט, לאט התעייפו אצבעותיו של הילד והנגינה נעשתה חלשה. הוא הרי ניגן יום שלם. אמנם מלח מוסיף טעם, אך לא ניתן לאכול אותו לבדו. כך גם כינור שיכול לנגן

מנגינה יפה אינו יכול לנגן כל הזמן.
הוא לא ידע האם לבכות או איך לנהוג מול
יאסגוצ'ין הסוערת. תשעה הראשים רבו
ביניהם. אלה של הצבאים ריחמו עליו, אלה
של חיות פרא נהמו ואיימו.

הילד חשב רק איך לברוח מהמקום הזה
כשהוא עוד חי וכשכינורו עדיין שלם. אך מה
יכול היה לעשות – הוא לא ידע כלל איפה הוא
נמצא.

אך פתאום ראה בדמיונו את אמו. היא רכבה
על גמל בין יער של עשב גבוה וחיפשה
נואשות את בנה. והוא התחיל לנגן מנגינה
כמו שאגות גמל וגמל נהדר, אדום, בעל
שערות קטיפה על צווארו ודבשות גדולות
הופיע מתוך נגינת הכינור.

הילד מהר תפס את הגמל והכריח אותו
לכרוע ברך, כדי שיוכל לתפס עליו. אך
יאסגוצ'ין קפצה מיד ובלעה את הגמל בבת
אחת. מה ניתן היה לעשות עם יצור הפראי
הזה שקולו מפוצץ סלעים?

ושוב מצא את עצמו הילד באותו המקום, עם

אצבעותיו על מיתרי הכינור. אך מראה אמו
אושש אותו ונתן לו תקווה חדשה. היא רכבה
עכשיו על סוס כחול עם רעמה מתגלגלת
וחיפשה את בנה.

אזי הילד התחיל לנגן כמו צעדי סוס, תחילה
איטיים, אחר כך דוהרים, וסוס חום הופיע
לפניו, מנפנף בזנב עבה. הוא קפץ על הסוס
הזה והתחיל לדהור, אך יאסגוצ'ין רדפה
אחריו ותפסה אותם במעבר ההרים. מיד
בלעה את הסוס והחזירה את הילד למערתה.
יאסגוצ'ין כעסה עכשיו באמת, וזעקה עד
שהשמיים הכחולים נשברו ונפלו לים חסר
תחתית.

יאסגוצ'ין הייתה אמנם נקבה, ובכל זאת לא
יכלה להבין את סבלם של ילד ואמו.
אך הצעקות שלה נבלמו שוב על ידי צלילי
הכינור. הילד לא יכול היה לעשות יותר. הוא
היה לכוד. ובכל זאת צלילי כינור בעל ראש
סוס תמיד מרגיעים את הלב ומרחיקים
מחשבות קשות. אולי יאסגוצ'ין הייתה פראית
כל כך לא היה לה ילד משלו.

הילד נזכר באהבתה הרכה של אמו והתחיל
שוב לנגן בכינור. ופתאום הופיע אחד,
יאסוגצ'ין קטן לגמרי ויפה ביותר. כשיאסוגצ'ין
ראתה את הנולד דמעות עמדו בעיניה. היא
שמעולם לא היו לה תחושות רכות ליצור חי
כלשהו.

וכשהיא החזיקה את הנולד הקטן רוב ראשיה
הפכו לאלה של צבאים ורק מעטים נשאר של
חיות פרא.

ואז, לקראת ערב, יאסוגצ'ין נפנפה בתשעה
זנבותיה, חטפה את הילד המנגן בכינור ועפה
איתו ללילה חשוך. היא הגיעה לגאר, דחפה
את הילד דרך קירות הרשת וחזרה מיד אל
התינוק שלה.

ועכשיו צלילי הכינור התרוממו שוב וגירשו את
כל הרוחות הרעות שבסביבה. הנגינה זרחה
כמו שמש, כמו רוח של אם המחפשת את
בנה, בלי מחשבה על סכנה או מלכודת.